

passende Erhverv, og hvor nye Apoteker i ingen Henseende vilde være til Skade for det almene Bedste, ikke tage til Følge.

Et andet væsentligt Punkt paa Kommissionens Program var Forslaget om, at man fremtidigt ikke skulde tillade Apotekerenker at sidde inde med Apoteksprivilegier, idet dette Forhold i Regelen førte til, at vedkommende Enke, der selv manglede Betingelserne for at befatte sig med Apotekets Drift, i en mere eller mindre maskeret Form bortforpagtede Apoteket til den Farmaceut, der for at komme i mere selvstændig Stilling vilde byde Enken den højeste Forpagtningsafgift. Mislighederne ved denne Ordning ere — siger Kommissionen — saa aabenbare, at den bør forlades, saasnart Betingelserne herfor ere til Stede. — Og Betingelsen var efter Kommissionens Forslag, at der af Afgiftsfonden skulde udredes en nærmere bestemt Pension til Enken.

Ligeledes anbefalede Kommissionen, at det ikke skulde tillades Apotekere, der paa Grund af Sygdom eller Svagelighed vare ude af Stand til personligt at lede Apotekets Drift, at beholde Privilegiet længere. Ogsaa saadanne Apotekere tænkte Kommissionen sig støttede ved Pensionering af Afgiftsfonden.

Uagtet denne Fond, der allerede i 1906 havde naaet den betydelige Størrelse af 213,705,87 Kr. og er i stadig og hurtig Vækst (i 1906 med 48,830 Kr.) allerede nu vilde være tilstrækkelig til deraf at udrede Pension til de nulevende Apotekerenker, der sidde inde med Privilegier, har Justitsministeren trods gentagne Henvendelser fra Kollegiets, fra Apotekernes og fra Medhjælpernes Side ikke været at bevæge til at benytte Fondens Midler efter deres Formaal, og Følgen har været, dels at Kollegiet vedblivende har været nødsaget til i ikke faa Tilfælde af Humanitetshensyn at anbefale Andragender om Enkebevillinger, dels at der hist og her i Landet sidder Apotekere, som i Virkeligheden ikke kunne siges at være i Stand til personligt at lede Apotekets Drift, men som det dog af Billighedshensyn har været nødvendigt at holde Haanden over.

Det vil allerede af det her anførte fremgaa, at Justitsministeren uden at tage noget Hensyn til Kollegiets Udtalelser og med Tilsidesættelse af den farmaceutiske Stands Interesser og velbegrundede Ønsker næsten paa alle Punkter har ladet den paagældende Regeringskommissions Program ude af Betragtning.

Af andre Apotekervæsenet vedrørende formentlig uregelmæssige Forhold, der synes at godtgøre den nuværende Justitsministers Tilbøjelighed til at fravige almindelig anerkendte Principper, skal Kollegiet i denne Sammenhæng endnu kun berøre, at medens et ved kgl. Resolution tildelt Apoteksprivilegium tidligere ogsaa er annulleret ved en ny kgl. Resolution, ere saadanne Privilegier i de senere Aar gentagne Gange inddragne ved ministeriel Afgørelse, og medens den kgl. Resolution af 23. December 1842 om ikke ligefrem paabyder saa dog forudsætter, at der til ledige Apoteksprivilegier aabnes fri Konkurrence for alle kvalificerede Farmaceuter, har Justitsministeren ligeledes gentagne Gange underhaanden bortgivet ledige Privilegier uden offentligt at bekendtgøre Vakancen.

Endelig skal her endnu omtales den Trier'ske Bevilling til Handel med farmaceutiske Præparater, som tilvirkes i Forretningen. Denne ganske anomale og ikke i noget til Almenvellet sigtende Forhold begrundede Bevilling daterer sig fra 1857, og Bevillingen blev i 1903 mod Kollegiets Raad overført paa afdøde J. F. Triers Enke paa Betingelse af, at Forretningen bestyres af en farmaceutisk Kandidat, hvis Valg dog ganske er overladt vedkommende Privilegiehaver, ligesom der heller ikke fra det offentlige Side føres nogensomhelst Kontrol med Forretningen saaledes som med Apotekerne. Ved en indenrigsministeriel Resolution af 11. Juli 1904 fastsloges det, at det oprindelige Privilegium kun hjemlede Bevillingshaveren Ret til at forhandle de af ham selv fremstillede farmaceutiske Præparater, men ved en ny indenrigsministeriel Resolution af 11. August 1906 udvidedes Bevillingen til ogsaa at gælde saadanne andre præparerede Medicinalvarer (deriblandt ogsaa udenrigske Arkana), med hvilke afdøde Trier i en Aarrække (uden Hjemmel) havde handlet.

Det er Kollegiet velkendt, at denne Sag henhører under Indenrigsministeriets Afgørelse, men det maa anses for utvivlsomt og synes ogsaa at fremgaa af Justitsministerens Udtalelse, at Indenrigsministeriet ikke har afgjort dette paa Apotekervæsenets Omraade indgribende Spørgsmaal uden at høre Justitsministerens Mening om Sagen, og Justitsministeriet har da udtalt sig uden at høre Kollegiet. Hvis dette havde faaet Lejlighed til at udtale sig til Gunst for den lovlige bestaaende Ordning af Medicinalhandelen og mod en Udvidelse af dette irregulære Privilegium, og hvis